

1 Опівнічне заклияття

За три ночі до Фантазми

Місячне світло виблискувало на золотому медальйоні, що обвивав холодну шию покійниці. Офелія Грімм тремтячими руками розстебнула материну прикрасу у формі серця, а тоді вийшла із зачарованого кола й, сягнувши під темно-каштанові кучері, почепила знайомий привісок собі на шию. Коли охололий метал торкнувся шкіри, спиною пробіг трепет, а тіло вкрилося сиротами.

Офелія стала навколішки ліворуч від блідого трупа матері. З відстані кількох кроків за нею мовчки, зосереджено спостерігала її сестра Женев'єва. Міцно стиснувши срібне лезо, Офелія встромила гостре вістря в м'яку білу плоть на внутрішній стороні передпліччя. Поріз, глибокий, але точний, видобув якраз досить крові, що капала на підлогу, забарвлюючи тонку білу тканину її нічної сорочки в мотрошний пурпуровий відтінок. Різко запахло залізом і сіллю.

Офелія впустила лезо, воно брязнуло на підлогу, і Женев'єва сіпнулася, як сполоханий заєць. Офелія не звернула уваги на те, як пересмикнуло сестру, і чиркнула сірником, насолоджуючись сичанням вогню в мертвій тиші Маєтку Гріммів. Простягнувши руку до найближчої свічки, вона чекала, доки гніт спалахне, постукуючи тим часом пальцями по восковому стовпчику і подумки рахуючи кожен дотик.

Один, два, три.

Коли свічка запалала, Офелія поставила її на місце в зачарованому колі. Миттєво загорілася решта стовпчиків

навколо бездиханного тіла Тессі Грімм. Тіні сестер Грімм простяглися аж до стелі, а оксамитові штори шалено затріпотіли.

Саме Офелія прокинулася, мокра від поту, посеред цієї теплої новоорлеанської ночі й побачила, як їхня мати нерухомо лежить на бежевому килимку. Не було ні переляканих криків, ні ознак паніки чи насильницької смерті. Жодних ознак хоч якоїсь небезпеки. Мати просто розпласталася, ніби вирішила провести ніч на підлозі вітальні замість ліжка. Якби незвичне, тріскуче відчуття магії не сповістило Офелії, що щось дуже не так, вона, можливо, не знайшла б матір аж до сходу сонця. А тоді вже було б запізно.

Офелія неясно усвідомлювала, що слідом за нею скрипучими сходами спускається сестра, але занадто поринула в самокопання, щоб попередити Женев'єву про жахливу сцену внизу.

Офелія перебирала спогади, щоб упевнитися, що перед сном достатньо разів побарабанила об узголів'я ліжка й вистукала правильний ритм на стіні. Але вона знала, що робила все це. Її нав'язливі думки вже стали звичними. Це була не її провина. Не могла бути. Вона зробила все ідеально.

На мить вона замислилася, чи не залишити труп, як є, і повернутися в ліжку, адже вранці він зникне так само, як і всі виплоди її свідомості. І лише надривний схлип Женев'єви та пульсація сили в повітрі змусили її діяти. Вона крикнула на сестру, щоб та знайшла коробку сірників, і кинулася до матиного кабінету в дальньому закутку Маєтку Гріммів — обнишпорила його, шукаючи сім чорних свічок для заклияття, перш ніж вікно можливостей зачиниться назавжди.

Тепер Офелія стала найстаршою з Гріммів. Смерть матері не просто осиротила її.

Поспішай, твоїй час спливає, шепотів у голові Тіньовий голос, який невідступно її переслідував. *Якщо проґавиш своє вікно, будуть наслідки.*

Офелія відігнала той голос і вмочила два пальці у свою кров — обережно, щоб не вийти за коло свічок, не розірвати його й не зіпсувати того, до чого готувалася все життя. Зараз настав час.

Хай що вона вирішить робити далі, це змінить її безповоротно.

Вона могла відмовитися завершувати заклання й залишитися такою, якою була, такою, якою завжди себе знала. Або ж могла заплатити ціну, щоб спадок родини зберігся.

— Ти не мусиш цього робити, Офі, — прошепотіла в темряві Женев'єва. Майже благально.

Але Офелія не хотіла стати тією, хто покладе край магії своєї родини. Хоч як цей ритуал змінить її сутність, відмова від нього зламає її дух. Потреба бути хорошою, робити добро всім, хто від неї колись чогось очікував, ховалась у її нутрі, невіддільна від її душі.

Заплющивши очі, Офелія прошепотіла слова заклання, яке, мов нечестиву молитву, читала щоночі, відколи навчилася розмовляти. Коли вона договорила, жар полум'я посилювався, від тепла все її тіло розчервонілось, і вона зосередилася на силі, що потріскувала по її шкірі. У носі запекло від горілого гіркого запаху.

Аромату магії.

Щойно останнє слово злетіло з її вуст, чорні свічки згасли одна за одною. Над колом здійнялися цівки чорного диму, а вона сягнула під комір розстебнутої нічної сорочки й намалювала закривавленими пальцями багрянний знак над своїм серцем.

Потім сестри чекали. Офелія — нетерпляче. Женев'єва — боязко.

У домі враз похололо на двадцять градусів, тиша стала важкою, а темінь — надто непорушною. Офелія раптом відчувала на собі очі, погляди, що впивалися в неї зусібіч. Очі тих, кого вона не бачила. Поки що.

Вони чекали в темряві, як їй здавалося, цілу вічність. Годинник у вестибюлі ще не пробив півночі, але Офелія думала, що заклання, безперечно, мало б уже подіяти. Можливо, вона зробила щось не так, можливо, вимовила слова неправильно або недостатньо чітко. Можливо, вона — цілкомита невдаха...

Раптово її кістки й шкіру пропик жар і з горла вирвався крик. Вона впала вперед, на руки, хребет затріщав і вигнувся неприродною дугою, з вуст вилітали стогони болю — матеріна магія лилася в її тіло. Вона притислася лобом до підлоги, обличчям — у калюжу крові, її голос захрип від криків. Женев'єва підійшла до неї та заспокійливо поклала руку на спину, не в змозі нічого вдіяти, окрім як спостерігати.

Коли все нарешті закінчилося, Офелія повалилася на підлогу й лежала там ще довго відсапуючись. Зрештою, вона змогла підвестись і, глибоко вдихнувши, прошепотіла в темряву вимогу. Ту, яка навіки змінить її долю.

Женев'єва роззявила рота від подиву — темрява відповіла на вимогу Офелії: за тихим велінням свічки знову запалили. Цього разу вони горіли сріблястою блакиттю. Грімівською блакиттю.

Краєм ока Офелія помітила своє віддзеркалення, що мерехтіло у вікні. Темне волосся й серпанкова нічна сорочка скривавлені. Кров розмазалася по високих вилицях і капала з її витонченого носа — різкий контраст із порцеляною шкірою. Однак її увагу привернуло не це, а те, що той погляд став чужим. Її райдужки більше не були яскравими, теплими, лазуровими, як у дитинстві. Такого кольору, як і досі в Женев'єви. Натомість набули моторошного, холодного відтінку, майже повністю втративши пігмент. Це той самий крижаний колір, що в їхньої матері, той самий, що в їхньої бабусі на олійному портреті у вестибюлі. Той самий, що в кожній жінки Грімів, яка прийняла свою магію до них.

Той самий колір, що й у розпливчастих, осяйних обрисах Видінь, які вона тепер бачила в сутіні кімнати.

Грімівська блакить.

Її пройняла отруйна гордість, але хвиля горя і страху, що йшла слідом, ледь не збила з ніг. Почасти Офелія сподівалася, що магія не перенесеться, що їхня мати насправді не пішла із цього тілесного виміру, хоча холодний труп біля її ніг явно свідчив про зворотне. Інша частина її душі, та, яка успішно завершила закляття й вивільнила магію, що тепер текла в жилах, тішилася.

Її увагу привернув мерехтливий відблиск у шибці. Звідти на неї тямучо поглядало зацікавлене Видіння, злегка усміхаючись, а потім щезло з очей.

— Бісове Пекло, Офі, — прошепотіла Женев'єва, виводячи Офелію із заціпеніння. — З тобою все гаразд?

Офелія нічого не відповіла, лише погладила пальцем медальйон на шиї та постукала по ньому, відчуваючи, що їй на очі навертаються перші сльози.

Один, два, три.

На останньому ударі Офелія вилаялася здушеним голосом, відступила на крок і подивилася на медальйон, не вірячи своїм очам. Вона затамувала подих, чекаючи підтвердження того, що це їй не привиділося.

За мить медальйон знову запульсував, підлаштовуючись під ритм ударів у її грудях.

Серцебиття.

2 Прощання

За дві ночі до Фантазми

Коли походиш із родини завзятих Некромантів, мало що може здатися незвичайним. Кожен день дитинства Офелії був насиченим — трупами, яких заносили й виносили з Маєтку Грімів, поїздками на кладовище, вислуховуванням скарг матері на черговий, імовірно, насланий Демонами, вірус, що охопив Новий Орлеан, або ж багатогодинним заучуванням уроків про всі види паранормальних істот, з якими вона може колись зіткнутися. Про перевертнів, вампірів, відьом.

Але прокинутись і побачити в спальні та коридорі зачачених Привидів наступного ранку після того, як вона знайшла бездиханне тіло матері, було дивно навіть за її мірками. Вона сумнівалася, що зможе колись звикнути до блідо-блакитних істот навкруги, які то з'являлися, то зникали. Привиди ж здебільшого не зважали на неї. Мов мандрівні вогнишки, вони пропливали Маєтком Грімів і вулицями Нового Орлеана, поки вона з Женев'євою клопоталася справами, пов'язаними з материною смертю. Якщо вона не звертала на них уваги, більшість відповідала їй тим самим. Деякі, однак, здавалося, діставали задоволення від того, що полохали її. Коли вона випадково ловила на собі погляди, вони не відводили очей. Стежили за кожним її рухом. Закликали її поговорити з ними.

Сестри не спали від самого світанку. Точніше, встали на світанку. Офелія весь ранок готувала материне тіло до того, щоб його забрав міський коронер, а Женев'єва опікувалась

отриманням свідоцтва про смерть і публікацією некролога у New Orleans Post. До сутінків залишалася година, а вони з Женев'євою були за квартал від контори коронера, йдучи востаннє попрощатися з матір'ю. На відміну від інших смертних, Некроманти не переймалися такими ритуалами як похорони чи поминки. Вони прощалися з тілесними формами своїх близьких, а потім чекали нагоди зв'язатися з ними в посмертному житті. З таким зв'язком із мертвими будь-яка пишна церемонія видавалася їм недоречно осточним прощанням.

Офелія замислилась: урочиста напруга, яка висіла в повітрі разом із вологою, лише в її уві чи місто якимось відчуло важку втрату своєї мешканки? Або ж воно горювало, знаючи, що Офелія ніколи не зможе посісти місце Тессі Грімм.

Від нового для неї тягаря магії, що сидів у внутрі, скрутило шлунок. Незабаром вона відчує потребу якимось його позбутися. Надмір енергії, що накопичувалася без виходу, роз'їдатиме її зсередини.

— З тобою все гаразд? — пробурмотіла Женев'єва.

— Так, — збрехала Офелія.

Замість того щоб спіймати її на брехні, Женев'єва милостиво повідомила:

— Я тобі вже казала, як ненавиджу жити в місті з такою вологістю?

— Майже безперестанку.

— Мої кучері завжди псуються, — буркнула Женев'єва, наче й не почувши Офелію. — У Пеклі, мабуть, сухіше, ніж тут.

Офелія пирхнула.

— Знаєш, як кажуть: «Приходьте в Пекло — у нас є Дияволи й Демони, але принаймні ваше волосся буде слухняним».

Женев'єва зморщила носик.

— Тьху, не згадуй про них. Вони тільки цього й чекають, щоб з'явитися.

Звичайно, це працює не так. Хіба що справді натрапиш на Диявола або він натрапить на тебе. Деяких Дияволів можна викликати тільки вимовивши правильні слова чи імена — як і багатьох інших паранормальних істот. Женев'єва мала б знати про це, але ж вона не здобула такої освіти, як Офелія. А якби й здобула, Офелія була переконана, що сестра аж ніяк не хотіла б підтримувати ці знання. Після згадки про Дияволів чи інших подібних істот Женев'єва майже завжди змінювала тему. Тоді як Офелія в дитинстві з усіх материних уроків найзахопливішими вважала ті, які стосувалися Дев'яти кіл Пекла. Вони були цікавішими, ніж багатогодинні лекції про те, як оживляти трупи, щоб вони виконували твою волю, як розмовляти з мертвими і як уникнути одержимості... Розповіді про простори Пекла завжди були страхітливим захопленням Офелії.

Чи не тому, що, на відміну від навколишньої дійсності, у такому місці, як Пекло можна було сподіватися чогось фантастичного. Красивих Дияволів, Чортів та Демонів, здатних затягти у свій чарівний, небезпечний світ. Як у тих готичних романах, які вона читала в домашній бібліотеці, коли не могла заснути. І, можливо, небезпека сама по собі не мала б так вабити Офелію, але, провівши життя в запиленому Маєтці Гріммів, вона жадала чогось, від чого серце забилося б частіше. Чогось іншого, ніж незнайомої магії, яка зараз пульсувала в її жилах.

Звісно, як і з магією, Офелія швидко зрозуміла, що фантазувати приємно тільки тоді, коли фантазії залишаються в голові, коли вони — далека мрія.

Володіння якоюсь силою було для Офелії таким само чужим, як і справжні пригоди чи романтика. І вона сумнівалася, що таке було б їй до душі. Вона завжди спокійно спостерігала за тим, як її мати контактує з мертвими, але, зрозумівши, що муситиме самостійно працювати з такою крихкою матерією, як життя, майже шкодувала, що